

Sygn. akt I C 2751/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa K. P.,

przeciwko (...) Company SE w R.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego (...) Company SE w R. na rzecz powoda K. P. kwotę 10.433,39 zł (dziesięć tysięcy czterysta trzydzieści trzy złote 39/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 13.02.2015r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.342 zł (trzy tysiące trzysta czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

IV nakazuje ściągnąć od pozwanego a rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 129,88 zł (sto dwadzieścia dziewięć złotych 88/100) tytułem tymczasowo poniesionych wydatków.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 2751/15

UZASADNIENIE

Powód K. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 10.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 22 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi należne mu odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...). Do kolizji doszło 21 listopada 2014 r., zaś jej sprawca był ubezpieczony u pozwanego. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany dotychczas wypłacił kwotę 1.056,81 zł. W niniejszym postępowaniu powód domaga się zapłaty pozostałej części odszkodowania, bowiem kwota wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego była zaniżona (k. 3-4).

Pozwany (...) Company SE z siedzibą w R. Oddział w Polsce w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych,

W uzasadnieniu przyznał, że co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę będącą przedmiotem niniejszego postępowania. Podniósł jednak, że otrzymane przez powoda odszkodowanie całkowicie zlikwidowało szkodę i brak jest podstaw do dopłaty odszkodowania. Pozwany zakwestionował także konieczność wymiany części wskazanych przez powoda. W jego ocenie uzasadnione jest zastosowanie przy rozliczeniu szkody dostępnych części zamiennych niesygnowanych logo D. (k. 17-20).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 listopada 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki D. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność powoda K. P.. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Szkada została zgłoszona pozwanemu i zarejestrowana pod numerem (...).

(bezsporne, akta szkody o nr (...) – k. 27)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 1.056,81 zł.

(bezsporne, decyzja o przyznaniu odszkodowania z 6 lutego 2015 r. – akta szkody k. 27)

Do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego niezbędna była wymiana drzwi przednich prawych, drzwi tylnych prawych. Naprawy wymagał błotnik przedni prawy i ściana tylna prawa. Dla żadnego z uszkodzonych elementów zakwalifikowanych do wymiany nie występowały żadne części pochodzenia alternatywnego o potwierdzonej jakości. Naprawa z zastosowaniem części pochodzenia alternatywnego (np. sygnowanych znakami P i PJ) nie gwarantuje przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego. Koszt naprawy pojazdu do stanu sprzed zdarzenia przeprowadzonej w warsztacie spoza sieci (...) przy zastosowaniu wyłącznie cen części oryginalnych i kosztach robocizny stosowanych w regionie tj. 115 zł netto wyniosłby ok. 9.341,63 zł netto, tj. 11.490,20 zł z vat.

(opinia biegłego J. B. – k. 62-67)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Opinia biegłego została w sposób przekonywający uzasadniona i nie została zakwestionowana przez strony żadnym zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego. W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego. Sąd nie uwzględnił zarzutów do opinii biegłego zgłoszonych przez pozwanego w piśmie z 21 lipca 2016 r. Pozwany z jednej strony kwestionuje ustalenia biegłego w zakresie uznania uszkodzeń przednich drzwi za mogących powstać w wyniku wtórnego kontaktu pojazdów, a z drugiej przyznaje, iż w jego ocenie mogło dojść do nieznacznych uszkodzeń tylnej części przednich drzwi. Pozwany wniósł także o ponowne wyliczenie kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem naprawy, a nie wymiany przednich drzwi prawej strony pojazdu. Tymczasem biegły w swojej opinii w sposób jednoznaczny wskazał, że deformacje poszyć profili zamkniętych jakimi są drzwi, kwalifikują cały element do wymiany. Stąd też kwalifikacja „wymiana” dla kpl. szkieletów drzwi przednich i tylnych prawych, a nie tylko samych poszyć zewnętrznych, byłaby z technologicznego punktu widzenia słuszna i usprawiedliwiona. Ewentualne próby naprawy elementu (zamiast wymiany) z użyciem masy szpachlowej również nie dają gwarancji pełnego przywrócenia elementu do stanu poprzedniego (k. 50).

W niniejszej sprawie pozwany co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, iż wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powoda.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i art. 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 kc i art. 363 § 1 kc – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego J. B., całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu do stanu sprzed zdarzenia przeprowadzonej w warsztacie spoza sieci (...) przy zastosowaniu wyłącznie cen części oryginalnych i kosztach robocizny stosowanych na rynku (...) tj. 115 zł netto, wynosiłyby 9.341,63 zł netto tj. 11.490,20 zł z vat.

Ponieważ pozwany już dotychczas wypłacił odszkodowanie w kwocie 1.056,81 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi **10.433,39 zł.** (11.490,20 zł – 1.056,81 zł).

Tym samym na podstawie ww. przepisów należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę **10.433,39 zł.**

Ostatecznie zatem na podstawie ww. przepisów rzecz powoda należało zasądzić kwotę 10.433,39 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt I i II wyroku)

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc, art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty 10.433,39 zł od dnia 13 lutego 2015 r. do dnia zapłaty. Zgodnie bowiem z art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W aktach szkody znajduje się natomiast informacja, zgodnie z którą powód zgłosił ubezpieczycielowi szkodę 13 stycznia 2015 r. 30-dniowy okres do spełnienia świadczenia upłynął 12 lutego 2015 r., stąd należało zasądzić odsetki od dnia następnego po upływie tego terminu, tj. od 13 lutego 2015 r.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 100 § 1 zd 2 kpc. Ponieważ powód uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania, należy traktować go jako wygrywającego sprawę. Tym samym należało zasądzić na jego rzecz od pozwanego zwrot całości poniesionych przez niego kosztów procesu tj. 3.342 zł, (tj. 2.400 zł + 17 zł + 525 zł + 400 zł) – pkt III wyroku.

W pkt IV wyroku w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 j.t.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 100 § 1 kpc orzeczono o obowiązku zwrotu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa wydatków związanych z wydaną w sprawie opinią, nakazując ściągnąć od pozwanego kwotę 129,88 zł tytułem wynagrodzenia biegłego.

/-/ SSR Piotr Żywicki